

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 17 de juliol del 1936

SUMARI

A tres quarts de sis i deu minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

El senyor Arnau fa unes observacions al prec formulat en la sessió d'ahir pel senyor Carreres i Artau a l'honorable senyor Conseller de Treball, referent al descans dominical a Sant Hilari, prec que el senyor Carreres i Artau ratifica.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte d'habilitació d'un suplement de crèdit.

El senyor Duran i Ventosa consumeix un torn en la discussió de la totalitat. Li contesta el senyor Fontbernat. Intervenien els senyors Fronjosà i Soler i Bru. Rectifica el senyor Duran i Ventosa. Se suspèn el debat.

Lectura de quatre vots particulars del senyor Abadal al dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei referent a l'Arrendament de Finques urbanes.

Ordre del dia per a la sessió del dimarts.

S'aixeca la sessió a dos quarts de vuit de la vetlla.

S'obre la sessió a tres quarts de sis i deu minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al Banc Roig hi ha l'honorable senyor Conseller de Finances.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

El descans dominical a Sant Hilari

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Arnau.

El Sr. ARNAU: Senyors Diputats: Ahir, en un moment que no era jo present a la Cambra, el senyor Carreres i Artau va fer unes manifestacions respecte al que passa a Sant Hilari en relació al descans dominical, referint-se determinadament a la persona de l'Alcalde. El senyor Carreres i Artau, potser sense voler, va dir unes quantes inexactituds. Es va permetre fer unes afirmacions que jo qualifico de gratuïtes, en contra de la persona de l'Alcalde de Sant Hilari.

Va parlar el senyor Carreres i Artau, en primer terme, del que en diu el mercat tradicional de Sant Hilari de Sacalm, Mercat tradicional aquest, però no mercat oficial, no un mercat que tingui una declaració d'aquelles que equivalen a augmentar una base de la contribució, com el

tenen concedit a moltes poblacions de Catalunya. El senyor Carreres i Artau va dir: «Hi ha un senyor Alcalde en aquesta població que es permet legislar, executar sobre matèries que no són de la seva competència, i, en definitiva, ha portat la pertorbació a aquella morigerada població. Hi va haver un període en què el senyor Alcalde, d'acord amb una entitat d'industrials d'aquella població, va establir uns certs horaris per al període d'hivern i per al període d'estiu, referent a la marxa, que en podríem dir de l'aplicació de les lleis generals sobre descans dominical en funció d'aquell mercat tradicional.» I després afegeix: «De cop i volta, aquest senyor Alcalde ha cregut que s'havia de desentendre d'aquells pactes, i llavors, s'ha llançat a una estranya aplicació de la Llei de descans dominical.»

A mi m'estranya haver de llegir unes paraules que han sortit dels llavis del senyor Carreres i Artau — el qual sempre es vol presentar com un defensor de la Llei —, dient que aquest Alcalde s'havia desentès d'aquells pactes en relació amb la Llei de descans dominical, quan si alguna cosa, en realitat, no podia fer aquell Alcalde, era donar una interpretació local, ni que fos d'acord amb tots els industrials de la població, respecte a l'aplicació de la Llei de descans dominical. Senyor Carreres i Artau, el descans dominical és una Llei de més de trenta anys enrera; és una Llei que pot tenir diverses interpretacions, com la que es dona per exemple a Barcelona i la seva circumscripció, com se li dona una altra interpretació a les altres circumscripcions, interpretacions, l'una i l'altra, que preveu la Llei. Però no s'hi val a dir que aquest senyor es retractava d'uns pactes quan aquests pactes eren els que realment no podia fer; no s'hi val venir a denunciar al Parlament de Catalunya que aquest Alcalde s'havia llançat a una estranya aplicació de la Llei de descans dominical, quan l'estranya aplicació de la Llei de descans dominical en tot cas era la que s'havia fet abans. La interpretació de la Llei de descans dominical en el seu sentit exacte, tal com va ésser determinat per la Delegació de Treball de Girona, d'acord amb els principis que estableix la Llei de descans dominical, era aquesta que feia complir precisament l'Alcalde de Sant Hilari.

L'Alcalde de Sant Hilari — jo que fa pocs dies vaig estar en aquella població vaig sentir-ne parlar d'aquesta qüestió — aplica la Llei de descans dominical en el sentit que s'aplica a la circumscripció de Girona, en el sentit de deixar tenir oberts quatre hores, al diumenge exclusivament, els establiments de venda d'articles de menjar i beure, mentre tots els altres establiments han d'estar tancats tot el dia. ¿Què s'ha fet a Sant Hilari? Si no s'ha fet res més que això, s'ha fet el mateix que venia dient el senyor Carreres en el prec que va adreçar al senyor Conseller de Treball!

Fixis-hi la V. S., senyor Carreres i Artau, en la incongruència d'aquesta pregunta, que és una pregunta precisament illegal, perquè la interpretació de la Llei de descans dominical s'ha de fer en virtut del que la mateixa Llei disposa, i el que disposa la mateixa Llei és precisament el que es fa complir a Sant Hilari de Sacalm. Es

deixa tenir oberts els establiments de menjar i beure fins a quatre hores, i en virtut de l'incompliment per part de certs industrials de l'aplicació aquesta del descans dominical, l'Alcalde de Sant Hilari va imposar multes a tots els que havien mancat a les ordres donades. ¿No és això, senyor Carreres i Artau?

El Sr. CARRERES I ARTAU: Ja li contestaré després.

El Sr. PRESIDENT: Jo li agrairia, senyor Arnau, que fes el prec dintre dels termes reglamentaris, perquè del contrari, es convertiria en una interpellació, i ja veig el desig del senyor Carreres i Artau de contestar-li, cosa que no pot ésser, perquè resultaria un debat irregular.

El Sr. CARRERES I ARTAU: És el senyor Arnau el que m'interpella, encara que jo no he passat pel Banc Roig...

El Sr. PRESIDENT: En tot cas, que el prec es converteixi en una interpellació i la V. S. podrà intervenir. Però ara no és sinó una pregunta, amb la qual el senyor Arnau rectifica fets.

El Sr. ARNAU: Si la V. S. ha fet aquestes manifestacions que consten de la manera que deia, jo he hagut de fer aquesta pregunta perquè no volem que la veritat quedi postergada, car per ésser una autoritat que no pot venir aquí a defensar-se com és l'Alcalde de Sant Hilari, és molt natural i molt just que nosaltres que portem la representació d'aquella circumscripció vinguem a defensar, i més els que tenim coneixement de la qüestió i podem parlar, per tant, amb coneixement de causa.

A Sant Hilari, torno a repetir, no es fa res més que aplicar-se la Llei de descans dominical, i diu el senyor Carreres i Artau que aquest Alcalde «ha vingut a portar una pertorbació a aquella població morigerada». És que nosaltres sabem què vol dir «aquesta població morigerada» a què alludia el senyor Carreres i Artau! Aquesta «població morigerada» és una població que durant el temps del bienni negre, quan nosaltres anàvem a fer propaganda a aquelles comarques i ens dirigíem a Sant Hilari Sacalm, trobàvem una autoritat, que era gestora, i que ens negava a nosaltres, Diputats, tots els nostres drets; no ens volia deixar celebrar actes públics. I a aquest esperit, que és l'esperit que havia predominat sempre a Sant Hilari, és al que es refereix el senyor Carreres quan diu que ha vingut l'Alcalde de Sant Hilari a pertorbar la política morigerada d'aquella població.

Per això jo he de dir — i em sap greu que no estigui aquí present el senyor Conseller de Treball —, que el que pertoca, per part de la Conselleria de Treball, és una felicitació a aquest Alcalde, per la manera de comportar-se, per la manera de voler aplicar la Llei de descans dominical en aquella població, i per això jo demanaria que una altra vegada que el senyor Carreres i Artau volgués atacar una autoritat de qualsevol població, que primer s'informés degudament, i segonament, que no ho fés mai per anar en contra, precisament, del que defensa la Llei, molt ben representada en aquest cas per l'Alcalde de Sant Hilari.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Suposo que no serà per a contendre amb el senyor Arnau.

El Sr. CARRERES I ARTAU : No, no. Em proposo, només, sostenir el meu prec d'ahir.

El meu prec és molt tallant. A Sant Hilari hi ha mercat tradicional, se celebra mercat tradicional.

El Sr. ARNAU : Però no oficial !

El Sr. CARRERES I ARTAU : Si hi ha mercat tradicional, hi ha suspensió de la Llei de Descans Dominical.

El Sr. FRONJOSA : Ja s'ha acabat la tradició ; ja no portem damunt la crosta de la tradició !

El Sr. CARRERES I ARTAU : El meu punt de vista és molt tallant, repeteixo. A Sant Hilari hi ha mercat tradicional ; baixen els pagesos, baixen els venedors de bestiar, hi ha intercanvi de productes ; per tant, si hi ha mercat tradicional — no vull saber si legal o il·legal... —

El Sr. FRONJOSA : Com s'entén això ? (Rumors.)

El Sr. CARRERES I ARTAU : Em permet la Presidència ?

El Sr. PRESIDENT : Segueixi la V. S.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Ens trobem davant d'una situació de fet.

El Sr. PRESIDENT : Anuncïi la V. S. una interpellació.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Oh, naturalment que l'anunciaré ; però s'ha d'aclarir el sentit del meu prec i posar una mica en evidència al senyor Arnau que en aquest cas, pel que es veu, no està molt ben informat.

Si hi ha mercat tradicional i se celebra, i baixen els pagesos, i baixen els porcaters, i baixa la gent que ha de vendre vedells, és que hi ha suspensió — de fet, almenys — de la Llei del Descans Dominical, i és això el que jo pregunto : si hi ha dret, per part d'un Alcalde, d'arreconar uns quants botiguers perquè no facin el mercat i que tots els altres el puguin fer. Aquest és el meu prec, i crec que el senyor Conseller de Treball farà pesar la seva autoritat en aquest assumpte.

No vull dir res més. Això de «bienni negre» comença a ésser un tòpic una mica cursi.

El Sr. FRONJOSA : No, no ; que és ben actual !

El Sr. PRESIDENT : Són les grans qualificacions històriques (Rialles.)

El Sr. CARRERES I ARTAU : Tòpic, deia, una mica cursi. Però jo no he de defensar ni atacar cap persona absent, encara que el senyor Arnau o el senyor Casademunt m'interrompin per a defensar la persona de l'Alcalde, el qual no tinc el gust de conèixer ; però jo el jutjo pels seus actes, el jutjo per les seves extralimitacions, no per la persona.

El Sr. ARNAU : Però les extralimitacions no hi són !

El Sr. CARRERES I ARTAU : Permeti'm, senyor Arnau, perquè no torni a parlar del bienni negre i no es posi més en boca l'Alcalde gestor.

El Sr. ARNAU : Així, no es posi la V. S. amb l'Alcalde popular.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Diu que no es deixaven celebrar mítings. A un dels mítings que jo vaig assistir a Sant Hilari es va donar el cas civil que nosaltres varem haver d'esperar que s'acabés un altre míting per a poder parlar.

El Sr. ARNAU : Per a tenir gent !

El Sr. CARRERES I ARTAU : El mateix Alcalde autoritzà els dos mítings, i ens va demanar que esperéssim a què acabés l'altre ; em sembla que no es pot donar un cas més civil que aquest.

Però no desviem l'assumpte.

El Sr. PRESIDENT : No, no ; sobretot no repetim el míting de Sant Hilari. (Rialles.)

El Sr. CARRERES I ARTAU : I, torno a repetir-ho, el senyor Conseller de Treball ha de resoldre aquest dilema : si se suspèn, si s'anulla la celebració del mercat tradicional, o no tradicional, del mercat que es ve celebrant a Sant Hilari, aquesta suspensió ha d'ésser per a tothom ; o si se celebra i ve continuant celebrant-se el mercat, també ha d'ésser per a tothom i no ha d'haver-hi cap exclusió per aquelles persones que no siguin grates a l'Alcalde.

El Sr. ARNAU : No és pas això. Això és una ofensa que la V. S. li fa.

El Sr. CARRERES I ARTAU : Jo em permeto insistir prop del senyor Conseller de Treball per tal que resolgui en justícia, i així ho crec ; i si no, necessàriament, contra el meu temperament, perquè no m'agraden aquestes coses — i ja sap la Cambra que jo sóc un Diputat molt modest i molt pacífic —, em veurà obligat a anunciar una interpellació sobre aquest assumpte i, a més, sobre certa intromissió d'una inspecció de treball sobre la qual hi ha moltes coses a dir. Res més per avui.

El Sr. PRESIDENT : La Mesa trametrà el prec al senyor Conseller de Treball.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei d'habilitació d'un suplement de crèdit

(Un senyor Secretari llegeix el dictamen.)

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Senyors Diputats : La Minoria de Lliga Catalana va salvar ja la seva opinió en el si de la Comissió de Finances quan es tractà de dictaminar sobre el Projecte de Llei presentat pel senyor Conseller concedint un crèdit de 100.000 ptes. per a aquesta festa tan impròpiament anomenada Olimpíada Popular...

El Sr. FRONJOSA : Demano per parlar.

El Sr. DURAN I VENTOSA : ...i en aquests moments aquest Diputat que té l'honor de dirigir-se a la Cambra haurà d'exposar algunes raons per fer veure al Parlament, en aquest moment, i a l'opinió pública catalana després, quan se n'assabentarà, de la transcendència en sentit funes-

tíssim que han de tenir aquest acord pres pel Consell de la Generalitat i aquesta votació que, indubtablement, seguirà a la discussió d'aquest dictamen. Aquestes conseqüències, de les quals es doldrà Catalunya durant molt temps, conseqüències més greus en quant la immensa majoria dels senyors Diputats que m'escolten i la major part del representants del Govern tenen el mateix convenciment que aquest Diputat, que és una terrible equivocació aquesta que es va a cometre. Una equivocació que és més greu encara perquè és conseqüència d'una debilitat, i en el món, i en la política especialment, es paguen encara més cares les debilitats que les equivocacions.

De moment, pot semblar quelcom estrany que un home com jo que em sembla que no dec tenir gaire anomenada d'esportiu, em vingui a preocupar en aquests moments d'aquests problemes, que sembla de moment que sols afecten als diferents elements esportius de Catalunya. No; jo crec que el polític modern, com el poeta antic, ha d'interessar-se per tot allò que és humà. Avui no hi han problemes petits i problemes grans; i els problemes de l'esport, que potser fa una trentena o una quarantena d'anys sols preocupaven, sols devien preocupar els qui es dedicaven a l'esport, als joves més o menys aficionats als jocs esportius, avui són veritables problemes d'ordre polític. Són problemes d'ordre polític perquè la cultura física que, en definitiva, l'esport ve a propulsar, la cultura física afecta d'una manera fonamental a la formació de la raça i fins diríem a la formació espiritual dels ciutadans. Per això, no tenim de permanèixer indiferents davant d'aquests problemes, sinó que, al contrari, els hi hem de concedir la importància deguda, fins els que som vells i, per consegüent, no podem sentir l'esport amb els mateixos entusiasmes que els joves tenen, però no podem desconèixer la importància que l'esport pot tenir per a la vida de Catalunya.

¿De què es tracta, senyors Diputats? No es tracta simplement de què la Generalitat de Catalunya vagi a gastar, vagi a invertir 100,000 ptes., més o menys. Jo no faré l'argument — el considero absolutament ineficax i indigne d'un problema d'aquesta naturalesa — de dir si aquestes 100,000 pessetes podrien ésser més ben gastades. No; 100,000 ptes., si es tractés d'invertir-les en una cosa que estés bé, a nosaltres ens semblaria molt bé, i encara que fos major la quantitat. En aquest sentit no hem de fer cap retret al senyor Conseller de Finances. És igual; tant si es tractés de 500,000 com de 10,000 ptes., aquí l'essencial és la consagració per la Generalitat d'una organització que pot portar molts greus perjudicis a l'esport català, que porta des d'ara perjudicis al bon nom de Catalunya, i ocasionarà perjudicis a la gran ciutat de Barcelona. Però no n'hi ha prou amb que jo ho digui; hem de demostrar-ho.

Aquí es parla — i això sí que em sap veritaderament greu que el Govern de la Generalitat hagi pogut incórrer també en aquest error — de l'organització d'una Olimpíada Popular. El senyor Conseller de Finances sap tan bé com jo — perquè ell sí que és home caracteritzat i aficionat als esports — que no tenim dret a parlar d'Olimpíades en aquest cas. Hi han uns jocs olímpics organitzats

cada quatre anys al món, per a totes les grans nacions del món, i entre elles, per un pacte internacional, que nosaltres com els altres hem de respectar. I ningú més fora d'elles té el dret d'organitzar les Olimpíades.

Jo no he de fer unes manifestacions d'una cultura històrica perquè fóra ridícul en aquests moments anar a parlar dels Jocs Olímpics grecs i altres coses relacionades amb la qüestió que estem discutint. Però saben prou bé tots els senyors Diputats que fa uns trenta o quaranta anys, no recordo amb exactitud quants, per iniciativa de diferents homes aficionats a l'esport es va concertar la restauració dels antics Jocs Olímpics de Grècia; i es va considerar que la restauració d'aquests antics Jocs Olímpics podia ésser una obra bona i humanitària — amb lletra grossa si es vol —, i en el millor sentit de la paraula, el de convidar periòdicament tots els elements esportius del món per a marcar una solidaritat de totes les races i pobles, de totes les religions i tots els estaments en una obra comuna. Es va tractar de fer això, i es va concertar precisament per a fer una obra de pau, una obra comuna, sense distinció entre uns homes i altres, i en fer-se això, es va concertar que cada quatre anys se celebrarien uns Jocs Olímpics en una població diferent del món, en una de les grans capitals del món, que estigués preparada per aquests efectes. I es va constituir un Comitè Internacional que és el qui té cura de l'organització d'aquests Jocs Olímpics, i el qual, periòdicament, també assenyala la ciutat on s'hauran de celebrar. Aquests Jocs Olímpics s'han vingut celebrant durant aquests trenta o quaranta anys a totes les ciutats del món. S'han celebrat dues vegades a París, si no estic equivocat; a Londres, a Los Angeles, a Bruselles, a Amsterdam i a altres ciutats. Es va donar la circumstància que cap als anys en què el món va veure's flagellat per la terrible Gran Guerra, s'havien de celebrar els Jocs Olímpics a Berlín i per les raons que tothom pot comprendre no es varen celebrar. Va acabar-se la guerra; passaren els tristos anys aquells — encara que alguns haguessin guanyat molt diner — de la post-guerra, i Alemanya va demanar de nou tenir el dret que es celebressin a casa seva els Jocs Olímpics, i per acord internacional, pres per totes les grans seccions esportives del món — no d'Europa sols, sinó del món —, es va acordar que aquest any se celebressin els Jocs Olímpics a Alemanya, a Berlín. I en aquests moments, amb l'esplendidesa que saben tots els senyors Diputats, s'estan celebrant els Jocs Olímpics a Berlín.

Ara bé; aquests Jocs Olímpics a Berlín, han estat organitzats durant quatre anys i per ells s'han destinat milions i milions, s'han destinat molts milions a la millor organització d'aquestes festes. S'ha convidat a tot el món i del món són gran corrués d'esportius i aficionats a l'esport els que compareixen aquests dies a la capital d'Alemanya. I quan aquests Jocs Olímpics s'estan celebrant hi ha hagut uns quants ciutadans que se'ls hi ha ocorregut anar a fer la competència a aquests Jocs Olímpics Internacionals que se celebren a Berlín. Per què? Nosaltres no hem de dir res a aquest respecte; ha demanat la paraula un senyor Diputat i suposo que ell ens ho expli-

carà. Nosaltres no hem d'entrar en aquest aspecte, perquè no tenim intervenció en això. I precisament així que algú vulgui donar aspecte polític a aquesta qüestió, ens donarà la raó en la crítica que estem fent d'aquest Projecte de Llei presentat pel Govern.

Festa d'esport vol dir festa eminentment apolítica. Festa d'esport vol dir la unió de tots els ciutadans per a un objectiu comú que els pot unir, no per un objectiu o per una cosa que els ha de fer barallar. L'esportiu es baralla durant la festa i s'abraça tot seguit que s'ha acabat la festa. I és natural que voler donar un matís polític a una festa esportiva és com voler desnaturalitzar la mateixa festa esportiva.

S'ha volgut fer una paròdia, una veritable paròdia d'aquestes grans festes que s'estan celebrant a Berlín. I per què? I com? I amb quines avantatges per l'esport de Catalunya? Aquest matí — i no pas perquè em preparés per a pronunciar aquestes breus paraules — he llegit en un periòdic no sospitós per ningú de vosaltres, perquè és un periòdic independent, *La Vanguardia*...

El Sr. FRONJOSA: Caram, no! (*Rialles.*)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Ah! *¿La Vanguardia* no és un periòdic independent?

El Sr. FRONJOSA: Sí; a favor de la V. S. ! (*Rumors.*)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Doncs en un periòdic independent com *La Vanguardia*, es diu: «El Secretario general de la Federación Atlética francesa amateur ha dirigido a las Federaciones afiliadas la siguiente circular: "Por la presente, me apresuro a comunicarle que la Federación Española de Atletismo, miembro de esta Federación, me informa hoy de que los Juegos Olímpicos Populares de Barcelona no se han organizado con su autorización." Por consiguiente, ninguna de nuestras Federaciones afiliadas puede autorizar a sus atletas la participación en dichos Juegos, que según las informaciones que hemos obtenido, se celebrarán del 19 al 26 del corriente mes.»

Em diuen amics que segueixen de prop les qüestions esportives que acords anàlegs a aquest han estat presos per moltes altres associacions. Aleshores, hom diu: Per què es fa tot això? Per què es fa aquesta festa? Se'm dirà, és possible que se'm contesti, que hi ha un dret a celebrar una festa d'esport. Això és evident; però el que no s'ha de fer, ni el Govern de la Generalitat ho havia d'emparar, és una competència als veritables jocs olímpics per mitjà d'una paròdia. Es podien organitzar uns jocs d'esport, i estava bé que es fes. Però, com s'organitza aquesta festa esportiva? És que per molt que desconequem — jo ho desconec almenys — totes les interioritats de les organitzacions d'aquesta naturalesa, sabem que una cosa d'aquestes s'ha de preparar amb temps, s'ha de preparar amb calma, requereix molts diners, una gran organització i una bona direcció.

Tinc entès que aquests jocs esportius són dels que més s'han de preparar amb calma tots aquells que hi han de prendre part. Aquí em penso que m'escolten alguns metges, i també n'hi ha d'altres al Parlament que en aquests moments no són

presents, que saben — i almenys jo sempre ho he llegit en manifestacions de premsa fetes pels que s'han preocupat per la cultura física — que una de les coses més dolentes en manifestacions esportives era el fer-les sense la deguda preparació. Jo no dubto que el doctor Corrachan, que no es troba present a la Cambra, degué prendre part a les deliberacions del Consell; però no sé si va salvar el seu vot en el Consell, i penso que altres dels senyors Diputats que exerceixen l'honrosa professió de metge deuen convenir amb mi en què una impremeditació en la presentació d'uns jocs esportius sense la preparació necessària i sense tenir en compte les condicions de clima i de lloc poden ésser funestos per als mateixos esportius que hi han de prendre part.

Jo recordo que anys enrera, una persona que per a vosaltres té tota l'autoritat, un professor de cultura física, el doctor Trabal, el senyor Josep A. Trabal, féu una llarga propaganda perquè es tractava d'organitzar unes festes esportives sense la preparació necessària, i deia que aquestes podien ésser funestíssimes per a la salut dels mateixos esportius. No obstant, anem veient com van endavant i com es va fent tot això sense tenir en compte com queda Catalunya davant d'aquesta empresa difícil i gens bonica d'anar fent una competència a un colós.

En aquests temps de certa eufòria que han seguit la consecució de l'autonomia, algunes vegades he sentit unes manifestacions que potser provocaven un cert somrís, però que en el fons, com a català i com a catalanista, m'agraden. És parlava de com el poble català es posaria davant de tots els pobles del món, que seria com un exemple d'allò que ha d'ésser la vida humana més endavant. Paraules que guardaven alguna desproporció entre el nostre esforç i la realitat d'allò a què es volia aspirar; però, de totes maneres, confesso que com a català i catalanista m'agradaven. L'orientació està molt bé; l'ideal ha d'ésser molt gran. Ah!, però no pensem amb voler ésser més que tots els grans pobles del món, perquè aleshores les condicions desiguals ens menarien al ridícol.

No, senyors Diputats. En problemes d'aquesta naturalesa — no per esportius menys greus, perquè amb ells hi va barrejat el nom de Catalunya — no podem fer el que es pot fer en un poblet d'anar-hi a crear un casino perquè hi ha un altre casino, una cooperativa perquè els altres n'han fet una altra, el cafè de dalt contra el cafè de baix, no. En qüestions internacionals i en els convenis internacionals sobre l'esport, això no és possible; i si Catalunya ho fes es posaria en ridícol. I nosaltres podem fer moltes coses. Podem, àdhuc, equivocar-nos; però posar en ridícol el nom de Catalunya, això els Diputats al Parlament de Catalunya no tenen el dret de fer-ho.

Què hi anem a guanyar amb això? Alguns diuen: Hi guanyarem que vinguin uns quants forasters. És possible que en vinguin alguns de Sabadell, de Terrasa, de Badalona, en nombre superior als que vindrien en un diumenge ordinari. És possible que en vinguin alguns més; però en un problema d'aquesta naturalesa, davant d'una cosa que se li dona aquest nom i que

s'hi ha barrejat el nom del Govern de la República francesa, és possible que no adquireixi la importància que vosaltres creieu, si són veritat aquestes negatives de participació dels elements més qualificats en la vida esportiva de Catalunya i d'Espanya.

Tampoc no sé si el Govern de la Generalitat s'ha percatat de la transcendència que això ha de tenir. Si s'hagués tractat d'una simple festa esportiva es podia organitzar per a l'any que ve i destinar-hi 100,000, 200,000 ó 1 milió de pesetes. Però, pel vist, no es tracta d'això; si el que voleu és organitzar unes festes del vostre color, o del color d'aquests senyors (*Assenyala els escons de la Minoria Socialista.*), prepareu-les degudament, prepareu-les durant un any i feu-les per a l'any que ve. És que no heu volgut fer això i l'heu preparat amb dos o tres mesos i no penseu en les conseqüències que algú n'ha tret, perquè ja hi ha qui ha manifestat que si això no ho ajornàveu és perquè pensàveu que l'any que ve ja no governàrieu. (*Rialles.*)

Heu de pensar que el públic sempre treu conseqüències de les coses, i aquesta vegada ja s'ha fet el comentari aquest.

El Sr. SOLER I BRU : Demano per parlar.

El Sr. DURAN I VENTOSA : És que és una conseqüència que s'ha tret i que a la fi no té cap importància. Això és una petita xafardia. Però, en canvi, hi ha una qüestió molt greu. He fet una al·lusió abans, senyors Diputats, al fet que els Jocs Olímpics internacionals, els únics Jocs Olímpics, els únics que poden usar la paraula Olimpíada — digui el que vulgui el Govern de la Generalitat —, són els Jocs Olímpics internacionals que se celebren cada quatre anys a una gran ciutat del món sota el patronatge dels respectius Governos, i cada quatre anys, també, s'assenyala el lloc on serà celebrada la festa següent. És molt natural que unes festes d'aquesta naturalesa, organitzades com s'organitzen els Jocs Olímpics — no com les festes d'ací —, augmenta el prestigi d'un país, de l'esport del país, i produeixen un moviment d'atenció i d'atracció del món envers aquell país. Així, les ciutats, les nacions, vetllen per tal d'obtenir que a casa seva se celebrin aquells Jocs Olímpics, i no és un secret que a les reunions del Comitè internacional hi ha, com vulgarment es diu, grans empentes per a veure qui s'emportarà l'organització per a l'any següent.

Quan hi ha diferents candidatures es comprèn que els partidaris de cada una de les candidatures facin tot el possible per a desprestigiar la candidatura aliena. Ara bé : en el moment en què li toqui a Espanya la sort de poder-se celebrar en ella els Jocs Olímpics, quina hauria estat la ciutat en què necessàriament s'haurien hagut de celebrar aquests Jocs Olímpics? Quina de totes les ciutats d'Espanya és la que es troba en condicions de què els Jocs Olímpics se celebrin en ella? Evidentment, és Barcelona. Sempre que alguna vegada s'ha parlat de celebrar Jocs Olímpics a Espanya s'ha parlat de què se celebrarien a Barcelona. Ah! Si us creieu que l'opinió internacional totes aquestes coses les tracta amb aquesta lleugeresa, amb aquest to de broma que nosaltres les tractem i que pugui

succeir que d'aquí tres dies diguem que ja no ens en recordem més... Ah, no! Nosaltres no ens en recordarem més, però en el món internacional sí que se'n recordaran, i quan aquest any, d'aquí quatre anys, d'aquí vuit anys, en el Comitè Internacional es tracti de la designació de la ciutat on s'hagin de celebrar els Jocs Olímpics i vingui el nom de Barcelona, hi hauran tots els rivals, tots els contraris a què se celebrin a Espanya, de què se celebrin a Barcelona, que diran : «Però que no us recordeu del que va passar a Barcelona? Si a Barcelona es va intentar fer una competència als Jocs Olímpics autèntics! Si a Barcelona es va tractar de fer una dissidència! Si a Barcelona es va tractar d'aixecar un Avinyó contra la Roma! Si es va tractar de fer uns jocs paròdia, uns jocs falsos, establint una competència amb els veritables Jocs Olímpics que nosaltres organitzem!» I qui serà el valent aleshores que s'atrevirà a defensar la candidatura de Barcelona contra les altres candidatures que es posaran per altres nacions i per altres ciutats? Suposem que s'arribi a vèncer, que potser serà difícil, però que s'arribi a vèncer per raons d'ordre internacional la dificultat que hi hagi perquè els nous Jocs Olímpics un dia o altre se celebrin a Espanya. Ah! Però a Espanya hi ha altres ciutats que també tenen importància esportiva i amb això, Govern de la Generalitat, Parlament de Catalunya, que votareu aquest Projecte de Llei tingueu el convenciment absolut que amb això impossibilitareu o almenys dificultareu per molts i moltes generacions d'esportius el què els Jocs Olímpics internacionals, els veritables Jocs Olímpics internacionals, se celebrin a Barcelona. Quin favor li haureu fet a la ciutat? Quin favor haureu fet a Catalunya? Què haureu fet per la República? Ja heu pensat vosaltres amb això? Sí que hi heu pensat, i això és el que em sap greu — i amb aquestes paraules vull acabar —, i a mi em sap greu perquè en l'íntim de les vostres consciències, fora d'un nombre escassíssim de vosaltres, senyors Diputats, fora d'un nombre escassíssim de vosaltres, tots considereu que tenim raó i que ha estat una equivocació i que ha estat una lleugeresa fer això, i malgrat això — ho sento, me'n lamento i me'n planyo amargament per Catalunya —, malgrat això, aneu a votar aquest Projecte de Llei. Voteu-lo si voleu, però sempre serà amb els nostres vots en contra. Almenys que es pugui dir més endavant que hi ha hagut els homes de Lliga Catalana que han fet veure davant de Catalunya la gravetat d'aquest acord funest que anem a prendre en aquest moment els Diputats del Parlament de Catalunya.

El Sr. FONTBERNAT : Demano per parlar.

EL Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Fontbernàt.

El Sr. FONTBERNAT : Senyors Diputats : La intervenció del senyor Duran i Ventosa ha estat la continuació d'un preludi que fa dies que el trobem en *La Veu de Catalunya*. És evident que tot un seguit d'articles de Manuel Brunet a *La Veu de Catalunya* havien de portar, fatalment, en la discussió d'aquest Projecte, la veu del senyor Duran i Ventosa parlant d'aquesta manera.

El senyor Duran i Ventosa sofreix una equivocació amb els noms. No hi ha tals Jocs Olímpics

a Barcelona. Es tracta d'una Setmana de l'Esport i del Folklore. No es pren cap nom a ningú, no hi ha cap competència, en absolut. El senyor Duran i Ventosa ha fet una apologia dels Jocs Olímpics de Berlín. Ha dit que serien magnífics. Està bé; nosaltres no tenim res a dir a què els Jocs Olímpics de Berlín siguin magnífics. Els Jocs Olímpics de Barcelona, que en diu la V. S., no existeixen; es tracta d'una Setmana de l'Esport i del Folklore i no es parla de Jocs Olímpics.

Els Jocs Olímpics són per a esportmens seleccionats. La Setmana de l'Esport i del Folklore admetrà tota mena d'amateurs. De manera que crec que no hi ha aquesta mena de competència. Competència, entenc que vol dir dues coses que lluiten gairebé en les mateixes condicions, dos productes que tenen les mateixes qualitats i que l'un pot anar a un preu més elevat i l'altre a un preu menys elevat. L'Olimpíada de Berlín és per les seleccions esportives i la Setmana de l'Esport i del Folklore per a tots els «amateurs», i aquestes són dues coses que no tenen cap mena de relació.

Nosaltres volem que en els nostres Jocs Olímpics, senyor Duran i Ventosa, no hi hagi «vedettes», volem que sigui la multitud, que sigui la massa la que actuï. És una idea moderna que nosaltres portem respecte a l'esport, i m'adhereixo a l'opinió dels metges sobre que no han d'ésser «vedettes», gent que en visquin, sinó la multitud, la massa, la que exerciti l'esport. Les multituds aquestes, que abans les teníem als toros i que automàticament passaren al futbol, nosaltres, en aquesta Setmana Popular de l'Esport volem aprofitar-la; volem precisament marcar aquesta cosa: que aquesta multitud, sense l'apassionament excessiu que sovint veiem en els toros o en el futbol, assisteixi a manifestacions de força, com el rugby; d'elegància, com el tennis; de traça, com altres esports; per això posem el títol de Setmana de l'Esport i del Folklore als actes que se celebraran. El senyor Duran i Ventosa, per què no ha parlat gens del folklore?

El Sr. DURAN I VENTOSA: Però aquí diu Olimpíada Popular.

El Sr. FONTBERNAT: És el que jo li he dit i voldria parlar-ne; amb tot, tractaré de fer-ho sense apassionar-nos massa perquè fa calor, però vull que quedi ben sentat. No es pot llegir només *La Vanguardia* — diari independent — i *La Veu de Catalunya* — diari d'avisos i notícies —. No pot ésser; s'han de llegir tots els diaris, perquè aleshores, entre els uns i els altres, es forma una opinió justa. Jo personalment, llegeixo *La Veu de Catalunya* cada dia per estar assabentat del que diu.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Ja es convertirà.

El Sr. FONTBERNAT: També llegeixo diàriament aquest diari «independent» que se'n diu *La Vanguardia*, per a estar assabentat d'algunes coses i poder sortir a rectificar, que també és necessari. Per què no ha parlat, senyor Duran i Ventosa, del folklore, en parlar d'aquesta Setmana de l'Esport i del Folklore? La Lliga Catalana, la Lliga Regionalista ha començat abans que nosaltres a fer sardanes a Barcelona. Jo n'he

apès, encara que empordanès, en ballades organitzades segurament per amics polítics de les VV. SS., perquè abans era la gent de Lliga Catalana que organitzava aquestes coses, i ja els hi agraïm, ja els hi agraïm aquestes coses, senyor Duran i Ventosa. Però el que jo els agraïm és que protestem del bienni negre quan hi han estat; que protestin de coses com aquesta quantitat insignificant de 100,000 ptes., quan nosaltres durant un any i mig hem vist pels carrers de Barcelona moixigangues, parades i coses que no han vingut mai al Parlament de Catalunya. A mi, com a Diputat, aquelles coses no se m'han presentat als meus ulls per la meua aprovació, i nosaltres, una quantitat tan modesta com 100,000 pessetes, la portem a l'aprovació del Parlament i la discutim.

La Setmana de l'Esport i del Folklore no vol dir cap competència, senyor Duran. Amb tot el que li he dit jo voldria portar al seu esperit que no hi és aquesta competència, perquè no hi és. Ha volgut insinuar de si la nostra Olimpíada Popular tenia un sentit polític. Jo vaig ésser un dels que vaig protestar i em van dir que no tenia raó; varen convidar a la vanterut catòlica, als feijocistes, no sé a qui. A mi, personalment, això no em va agradar; jo sóc sectari. Però el fet és que els vàrem convidar i ens varen dir que no. Durant aquesta Setmana de l'Esport i del Folklore, vénen a Barcelona totes les coses tradicionals de Catalunya, tot el que hi ha de dances més dignes, més nobles, més senyorívols; vénen totes aquelles coses tan terribles de Sant Feliu de Pal·lerols, i de Berga, i de Vilanova i la Geltrú; ve tot, vé la Mulassa, i l'Aliga, i vé la Patum...

El Sr. FABREGA: I el Drac!

El Sr. FONTBERNAT: ...vé tot, vénen els Xiquets de Valls. Aquestes coses de folklore que vénen a Barcelona durant aquests vuit dies, que donaran aquestes representacions, estan preparades amb tota cura. Jo no sé, el senyor Duran i Ventosa — perdonim, que no voldria vexar-lo amb això — quins espies deu tenir dintre la nostra organització de la Setmana de l'Esport i del Folklore, que l'assabenten tan malament. No ho entenc. La Setmana de l'Esport i del Folklore està organitzada com totes les coses, amb el màxim de bona fe, com nosaltres podem organitzar. Nosaltres no tenim aquesta gran capacitat que els han donat les VV. SS. els trenta anys de política; nosaltres no tenim aquesta gran capacitat, però per ara, tot el que hem organitzat nosaltres no ha fet riure. Ja ha insistit massa el senyor Duran i Ventosa en el ridícul que fa Catalunya fora del món! Nosaltres, desgraciadament, fora de Catalunya, rodant pel món hi hem estat molt, i a tot arreu hem portat dignitat, honradesa, bon nom i — nosaltres no volem ésser immodestos — i hi hem portat, àdhuc, coses que ens han donat, una mica, una mica de celebritat. Després d'aquesta executòria que nosaltres tenim fora, en el món, com vol que ens haguem de pensar que anem pel món ridiculitzant Catalunya? Recordi-ho bé: les VV. SS. no han ridiculitzat Catalunya fora del món, però fora del món s'ha parlat molt que quan no hem governat nosaltres, han governat Governos de força, han governat dictadures més o menys

o menys declarades i en aquests Governos de força no hi hem tingut mai cap col·laboració, i les VV. SS., directament o indirectament, hi han tingut sempre una col·laboració. Fora, pel món, no som pas nosaltres els que hi hem portat aquest mal nom; en aquest cas serien les VV. SS. les que hi han portat aquest mal nom. Per això jo vull, senyor Duran i Ventosa, en nom d'aquesta Olimpíada Popular que quedi ben sentat que no anem a fer cap paper ridícul a Catalunya. Totes les nostres coses de folklore, són tan dignes, són tan serenes, són tan magnífiques, que no poden fer fer cap paper ridícul a fora. Vindrà gent, no de Sabadell, no de Manresa, no de Terrassa... S'equivoca, senyor Duran i Ventosa: jo li voldria donar, no totes les dades, però unes quantes, perquè ho vegi: França ha votat 600,000 francs perquè vinguin atletes a Barcelona; França portarà quaranta mil persones a Barcelona, de Lille, de Roubaix, de París i d'Avignon, de tot arreu; aquesta gent, quan són a Barcelona, no mengen rocs; aquesta gent, quan són a Barcelona, no dormen pels carrers com els gitanos; aquesta gent, quan són a Barcelona, no van a peu perquè tenen calor; aquesta gent, en els vuit dies que seran a Barcelona, deixaran a Barcelona una quantitat molt respectable de pessetes, que em penso que en aquest punt de vista econòmic — i perdoneu que m'hi fiqui — també en sé una mica, perquè, senyors Diputats, sabent comptar fins a deu, la gent moderna ja sabem economia i amb una mica d'honradesa.

A Espanya, la República espanyola, ha donat 250,000 ptes. de subvenció; és la primera vegada, senyor Duran i Ventosa, que ens arriba una subvenció del Govern central; abans era a l'inrevés. És la primera vegada que ens arriben subvencions així, de 250,000 ptes., del Govern central. Podríem anomenar-li molts més llocs: vindrà gent del Tirol, vindrà gent d'Amèrica — que ja han arribat —, gent d'Holanda, gent de Dinamarca... No privem a ningú d'anar a l'Olimpíada de Berlín; els que vénen a Barcelona són uns que no hi anirien, perquè no hi tenen lloc, a l'Olimpíada de Berlín; no hi tenen lloc, no és la seva cosa; és com si hi volguéssim anar vostè i jo, senyor Duran: no ens hi voldrien, perquè no seria el nostre lloc. Mentre que si diumenge li plagués córrer, també el deixariem córrer... (*Rialles.*)

El Sr. FRONJOSA: Ja el farem córrer nosaltres!

El Sr. FONTBERNAT: Jo no voldria ésser llarg per a rebatre totes les coses que la V. S. ha dit; però tant mateix n'hi ha algunes de principals que jo no vull deixar enlaire. És extraordinari que la nostra Olimpíada Popular hagi tingut dos adversaris: La Lliga i la F. A. I.: és extraordinari.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Ah, la F. A. I. també?

El Sr. FONTBERNAT: També, jo ho sento molt, i ho sento per la V. S.

El Sr. DURAN I VENTOSA: No, no, si tinc raó, tan me fa!

El Sr. FONTBERNAT: Hi ha hagut dos adversaris. Per què? Dos adversaris, perquè la Setmana popular d'Esport i de Folklore té de portar

a Barcelona gent de tot Europa, gent de tota Europa, que veurà primerament, el bonic que és Barcelona; gent de tota Europa, que veurà els atletes, a aquesta multitud, no aquestes *vedettes*, sinó aquests atletes que vénen amb bona fe, que un atleta porta dintre el seu cos; veuran aquestes festes de folklore on nosaltres hi farem el millor que podrem i podrem molt, perquè són amics de les VV. SS. els que hi prenen part; un dels dies hi haurà un concert magnífic al Palau Nacional en el qual hi prenen part els Orfeons de Catalunya, alguns d'ells dirigits per capellans, que potser ells no hi vindran, però que han trobat molt bé que hi prenguin part els seus orfeons; hi haurà concerts al Teatre Grec per orquestres de Barcelona acreditades a tot arreu; hi haurà manifestacions de cinema amateur, que si la V. S. no el coneix...

El Sr. DURAN I VENTOSA: Sí, sí, ja el conec!

El Sr. FONTBERNAT: ...és quelcom d'estimable, i en aquest cinema amateur, aquesta gent veurà els nostres paisatges, veurà les nostres coses magnífiques. Oh, senyor Duran i Ventosa! Si tot això no ho troba malament, no es tracta de res més que d'això; si tot això no ho troba malament, les festes populars de Barcelona de la setmana que ve no seran altre cosa que aquestes coses: seran grans manifestacions a l'Estadi de rugbyment, de tennistes, i a la nit manifestacions de folklorisme amb tot el que tenim de més bonic, amb totes les dances — com he dit — més senyoriúoles, més nobles i més dignes, i no serà res més que això, senyor Duran i Ventosa. Per això, quan ha dit la V. S. que no era la quantitat de 100,000 ptes. el que l'esverava, i que per a l'any que ve es podria gastar un milió, ara farem aquesta setmana, que serà modesteta, i després l'any que ve farem la del milió, si el senyor Martí Esteve no s'hi oposa gaire, i llavors, la V. S. estarà obligat a estar amb nosaltres...

El Sr. DURAN I VENTOSA: Que hi seré, jo, encara?

El Sr. FONTBERNAT: Sí, suposo que sí, si no es posa al costat de qualsevolga general, aquesta nit, o demà a la tarda, que ens porti a nosaltres a la presó, i a vosaltres a la Generalitat. (*Molt bé!, als escons de la Majoria.*)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Jo estic segut aquí!

El Sr. FONTBERNAT: Si no és d'aquesta manera — i em plau dir-li —, si les VV. SS. continuen als escons d'aquí al davant, jo crec que l'any que ve podrem organitzar aquesta Olimpíada Popular amb un milió de pessetes, i crec que el senyor Martí Esteve hi vindrà bé. (*Rialles.*)

I per acabar, una cosa que no voldria que quedés enlaire. Això de què Berlín aquesta vegada pugui eliminar el nom de Barcelona...

El Sr. DURAN I VENTOSA: No, Berlín, el Comitè!

El Sr. FONTBERNAT: No és cosa nostra, perquè ells no és a Catalunya a qui conviden: és a Espanya, i Espanya no hi ha anat, com Amèrica tampoc. Llavors, aquest és un argument que m'agradaria desfer-lo com una bombolla de sabó. No hi ha anat Espanya, a les Olimpíades de Berlín.

El Sr. DURAN I VENTOSA : I què té que veure això?

El Sr. FONTBERNAT : Té que veure que com Berlín no ha de convidar Catalunya, no ens ha de convidar a nosaltres, perquè nosaltres no tenim personalitat internacional per anar-hi, és a Espanya a qui ha de convidar, i Espanya és la que no hi ha anat. Llavors hauria d'ésser el senyor Ventosa i Calvell el que en tot cas, al Parlament de la República espanyola, en lloc de posar-se al costat dels nostres enemics, es posés al costat d'aquestes coses que a nosaltres ens podrien fer gran benefici.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Fronjosa.

El Sr. FRONJOSA : Senyors Diputats : Després d'haver parlat el meu bon amic i estimadíssim company senyor Fontbernat, que és una de les vegades que l'he sentit parlar amb més d'encert, sobretot perquè m'ha donat la satisfacció de tornar a comprovar que tots aquests senyors (*dirigint-se a la Minoria de Lliga Catalana*) que riuen i que tenen fama de savis, com he insistit ja moltes vegades, tractant-los de «tu» encara hi perds diners, perquè resulta que quan grates una mica veus que no saben res de res...

El Sr. DURAN I VENTOSA : És molt set-ciències aquest senyor Diputat!

El Sr. FRONJOSA : La V. S., perquè ha demostrat que és capaç de parlar una hora sense saber res del que estava dient.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Ja aprendrem d'aquest professor.

El Sr. FRONJOSA : Després del bellíssim parlament del senyor Fontbernat, és gairebé innecessari que aquesta Minoria doni la seva opinió respecte el Projecte de Llei que estem discutint. Si no hagués estat que Lliga Catalana ha plantejat la qüestió amb la hipocresia proverbial en ella, amagant sempre l'interès que existeix en el fons del fons de les qüestions que planteja, nosaltres, insistim, després del parlament del senyor Fontbernat no hauríem parlat, perquè en realitat les seves manifestacions, per a nosaltres, han tancat de cop.

És indubtable, senyors Diputats, que per a Barcelona i per a Catalunya l'organització de la primera Olimpíada Popular — jo no renuncio al qualificatiu — tindrà una gran transcendència. Al món, per a les classes populars, les classes que formen el poble autèntic que treballa i que sofreix, ja no serà l'última vegada que en diferents capitals s'organitzaran Olimpíades, allunyades de tota paranceria oficial, de tota intervenció de nobles i de grans personatges, com estàvem acostumats a veure a través d'aquestes manifestacions de caràcter esportiu. Què hi pot perdre Catalunya, i què hi pot perdre Barcelona en ésser la primera ciutat del món que organitza una festivitat d'aquesta naturalesa? Jo crec que només pot guanyar prestigi, el nom d'haver estat la primera capital del món que ho hagi posat en circulació.

I, llavors, aquesta gent tan catalanista, quins motius substantius té per a oposar-se a l'organització d'aquests Jocs Olímpics Populars? És que per ventura honorava més Barcelona el que des

de l'Ajuntament mateix, per homes amics d'aquests senyors que seuen en aquests bancs, es proposés nomenar fill adoptiu de la ciutat el general Martínez Anido? És que era això potser que honorava més Barcelona que l'ésser aquesta ciutat la primera organitzadora d'una Olimpíada Popular? Jo no entenc quina concepció tenen de l'honor, de la dignitat, del prestigi, quan aquests senyors que porten aquesta taca que acabo de dir, que un dia, sense tenir en compte la dignitat de la ciutat de Barcelona, s'atreveixen a proposar que un sàtrapa d'aquella categoria es pogués convertir en fill adoptiu d'aquesta estimada ciutat nadiua meua, venen aquí a estripar-se les vestidures perquè les classes populars, les classes treballadores i les classes anti-feixistes — que també n'hem de parlar d'això i en parlarem després — han volgut sotstreure's de la influència vexatòria en què es converteixen totes les manifestacions esportives a la Itàlia de Mussolini i a l'Alemanya d'Hitler.

No és — diuen — per raons econòmiques. Està clar, que no és per raons econòmiques. Ens van demostrar que l'economia pública els interessa molt poc a la gent que va anar a totes les disbauxes, a tots els àpats de la diada de Lerroux, que va pagar l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat, no els pot servir d'argument la cosa dels interessos col·lectius, dels interessos de l'Ajuntament de Barcelona o de la Generalitat de Catalunya. La diada de Lerroux — sobre la qual encara un dia hem de parlar una mica sobre qui ha de pagar les despeses, si aquells que es van afartar o aquells que varen veure com s'afartaven — és una manifestació ben espontània, ben simple, que la qüestió econòmica no és una cosa que en la subvenció d'aquests Jocs pugui influir ni puguin sentir-la els senyors de Lliga Catalana.

Hi ha una cosa que és el que existeix en realitat en el fons del fons de la posició de Lliga Catalana. Els senyors de Lliga Catalana són de mentalitat feixista; ni més, ni menys. Són filo-feixistes, estan en el període pre-feixista, i sempre, sempre, coincidiran amb més espontaneïtat, el subconscient els hi emmenarà sense donar-se'n compte, amb totes les manifestacions del tirans que a Europa tenen subjugades les classes populars, que no pas amb aquell sector de les classes populars que està situat d'una manera sistemàtica enfront de tot el que representen aquests règims de tipus feixista. I és aquesta la realitat. Barcelona, ciutat liberal, i no pas perquè aquests senyors li puguin donar patent de res, sinó perquè les noves promocions del poble han fet que prenguéssim un caire autènticament liberal; Catalunya i Barcelona no tenien aspecte liberal quan manaven aquests senyors, quan hi havia l'antiga Mancomunitat ni quan hi havia el famós règim de Primo de Rivera, que ells amb tant d'entusiasme varen contribuir a implantar, ni quan hi havia el bienni negre, malgrat que li pesi a aquest doctor en ciències ocultes que es diu senyor Carreres i Artau, perquè també varen contribuir amb tot el seu entusiasme a la implantació d'aquest règim.

Ens trobem davant d'un problema de feixistes i d'anti-feixistes. Nosaltres ho propaguem amb franquesa, sense hipocresia, i no pas per la persecució de què es fa objecte als catòlics a Alemanya,

simplement, no pas perquè es persegueixin els homes preeminents de la raça jueva, simplement, sinó que som anti-feixistes perquè es persegueix els marxistes, perquè es persegueix els socialistes i perquè es persegueix els comunistes, i nosaltres recolzarem tot allò que s'organitzi i es faci, sigui on sigui, que pugui perjudicar, que pugui sabotejar totes les coses que es fan dintre d'aquells règims amb què avui tenen subjugats els seus països aquests dos senyors que en pobles d'Europa fan de les seves.

Parlava de l'aspecte esportiu. L'aspecte esportiu, el sentiment esportiu, l'esperit esportiu, és un esperit de pau. I jo dic precisament que en nom d'això, nosaltres ens hem de sentir més predisposats a contribuir amb els nostres vots a aprovar el Projecte de Llei que estem discutint. ¿Que és un secret per a ningú que totes les manifestacions esportives en els països on el feixisme domina tenen la característica agressiva? ¿És que per ventura totes les manifestacions esportives, tant si són verificades per nacionals, com si ho són per estrangers que es troben en aquest moment d'una manera circumstancial al país, tenen una tàctica de lluita de races amb característiques de possibilitats d'afrontar-se d'una manera violenta el dia de demà? Jo he vist un famós boxador espanyol davant d'un monument patriòtic a Berlín i que, degut a l'ambient, saludà d'una manera hitleriana, amb el braç tens i la mà estirada. A mi em feia una certa gràcia aquell home-nàs que, com una miloca, amb el braç mig aixecat, formant-li angle, i la mà caiguda, també volia saludar segons el sistema feixista. Jo estic convençut que aquella fotografia és una revelació de l'ambient que s'imposa a tot esportiu que va a aquell país, que necessàriament és tractat amb desconsideració si no s'adapta a aquelles manifestacions espectaculars i agressives que el feixisme de tots els països imposa a propis i estranys. ¿No recordeu vosaltres, per ventura, el darrer partit de futbol, en el qual els nostres atletes esportius també se sentiren tocats de la mateixa manera, i perquè un jugador de futbol, no recorde en quina línia jugava — sé que era del Nord —, reaccionà i aixecà el seu braç amb el puny enlaire fou tractat d'una manera desconsiderada i gairebé agressiva pel propi públic de Berlín, sense consideració de què era un esportiu que anava allí a mesurar les seves forces, d'una manera noble, amb altres esportius d'aquell país?

És aquesta la qüestió i la característica que dóna el feixisme a l'esport, i precisament aquests Jocs Olímpics que organitza per primera vegada Barcelona, de caràcter popular, són l'autenticitat de l'esperit esportiu. Deia molt bé l'amic Fontbernat que no vindran professionals, que vindran *amateurs* de tots els països, de Nord-Amèrica, de Suïssa, d'Anglaterra, de França, etc., i que aquests esportmans no prendran la cosa com una competició de races, que hagin de mesurar les seves forces per a reservar-se després en el seu fur intern les possibilitats de triomf el dia que hagin de lluitar als camps de batalla, sinó que, d'una manera alegre, d'una manera espontània, sense cap reserva mental i sense cap prejudici posterior, faran tots aquells esforços que calgui només per

la satisfacció íntima d'haver deixat en bon lloc el nom del país que els ha vist néixer.

I gairebé res més. El fonament de la posició de la Lliga és per odi a la llibertat i a la democràcia, és perquè està enfront de totes les aspiracions que les classes populars, en aquests moments d'evolució i de transició d'un règim a l'altre, senten. Ells volen sabotejar tot el que sigui manifestació de la consciència col·lectiva i, en canvi, d'una manera sistemàtica, indefectible, els veureu al costat de tot el que representi posar una muralla a aquest nou corrent que avança, a tot el que representi la tradició col·lectiva dels règims d'oprobri i d'esclavatge; veureu sempre, d'una manera sistemàtica, com es troben al seu costat.

I, per aquesta posició antagònica que en l'ordre polític tenim respecte d'ells, és pel que diem als senyors de la Comissió i al Govern de la Generalitat que els vots d'aquesta Minoria són en pro de l'aprovació del dictamen. Res més.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Soler i Bru.

El Sr. SOLER I BRU : Senyors Diputats : Gairebé em sap greu haver demanat la paraula, perquè no sabia que l'amic Fontbernat contestés en la forma tan bella i precisa, com ho ha fet, al senyor Duran i Ventosa.

Però em cal, pel meu historial patriòtic, intervenir en defensa de l'esport, que jo he vist, en llavis del senyor Duran i Ventosa, menyspreat; molt baixa de to ha estat la seva qualificació de l'esport català.

El Sr. DURAN I VENTOSA : No, jo no he dit res d'això!

El Sr. SOLER I BRU : Així ho he entès quan deia, ho recorde bé, que els que vindran a gaudir de les bel·leses de la Setmana de l'Esport i del Folklore, ací a Barcelona, seran els de Sabadell i els de Terrassa. És clar que el senyor Duran i Ventosa, mestre en la ironia, té belles paraules i sap punxar sense fer sang, bo i dient les coses que vol dir, amb tota la intenció contrària, per a fer tot el mal possible. I a mi m'ha dolgut, senyor Duran i Ventosa, m'ha dolgut en l'ànima, que les paraules de la V. S. hagin estat de menyspreu per a l'esport català.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Li prego que no insisteixi, perquè jo no he pronunciat cap paraula de menyspreu per a l'esport català.

El Sr. SOLER I BRU : Jo recorde al senyor Duran i Ventosa que, en l'època heroica del catalanisme al carrer, jo he anat al costat d'homes de les VV. SS. en defensa de l'esport català i portant-hi àdhuc un sentit d'independència que no han tingut mai els homes amics de la V. S. en política.

Jo vull dir ací que l'esport català és conegut arreu del món, absolutament arreu del món. I deixant apart la significació de les Olimpíades, oficials o no oficials, per haver estat bellament tractat per l'amic Fontbernat, jo vull dir que en un aspecte que jo recorde, en el futbol, res no ens han d'ensenyar a Berlín: els hem guanyat. Us recorde que en altres esports també els hem gua-

nyat : en natació, per exemple, i podríem fer ara un elogi d'una sèrie de matxs internacionals que hi ha hagut i on han intervingut atletes catalans. Jo no em vull fer pesat a la Cambra, però vull dir a la V. S., que la repetició del qualificatiu «paròdia» a la Setmana de l'Esport i del Folklore de Catalunya, és un insult que fa la V. S. a l'esport català. (*Molt bé!*)

Jo m'he aixecat ací, potser sorprenent els meus companys de Comissió, perquè no era jo el més indicat per parlar, perquè, jo que he lluitat i m'he fet patriota en l'esport, m'he cregut en el deure de fer sentir ací la meua veu.

Jo vaig començar essent catalanista molt infant : igual que l'amic Fontbernat, ballant sardanes i havent de fugir perquè ens pegaven els que no eren catalanistes. I, després de ballar sardanes, vaig seguir la meua trajectòria patriòtica en l'esport, en la pilota basca, en el basquetbol i en el futbol principalment. Jo vull recordar que, en companyia — que m'honora molt — del ja desaparegut Gaspar Rosés, que militava a la Lliga Regionalista, president aleshores del Futbol Club Barcelona, lluitàrem per la independència del futbol català, independència que no vàrem aconseguir perquè, malgrat els sentiments de Gaspar Rosés, els altres amics, conservadors, del Futbol Club Barcelona, davant de no poder fruir d'un partit dominical, ens varen deixar sols. Però, afortunadament, hi ha hagut el rugby que ha aconseguit, amb una constància racialment catalana, allò que en el futbol els que abans he alludit per temor a no gaudir d'un bon partit després d'un bon dinar, el diumenge, ens feren malograr aquell sentit patriòtic. I jo sé les angúnies que hem passat en el futbol, principalment, en l'època de la Dictadura. Puc dir al senyor Duran i Ventosa que, gràcies al futbol, s'establí un vehicle de sentiment patriòtic, condensat, enormement condensat, que ha fet possible que després ens trobéssim ja disposats per a la lluita política quan la Dictadura va desaparèixer. I vull dir encara que cap poble del món, si no té unes joventuts fora dels vicis i educada de cara a l'esport, cap poble del món, no podrà progressar.

Podria dir-li, també, ja ho ha dit l'amic Fontbernat, que a Berlín els sobrarà lloc per a les seves Olimpíades, en vista dels buits que li han fet certs Estats. I li vull dir que ací, malgrat que es jugui la candidatura d'una ciutat o d'una altra, no és pròpiament la ciutat la que juga, és l'Estat que reclama per a ell la celebració dels Jocs Olímpics oficials. Però ell determina quina ciutat serà on es faran els Jocs Olímpics. És a dir, que en el cas d'ésser certa aquesta antipatia a què ha alludit la V. S. per a Barcelona per haver fet aquesta Setmana de Jocs Olímpics, no pot influir en res, perquè és Espanya la qui, en el seu dia, té el dret d'assenyalar Madrid, Bilbao, València, Barcelona o qualsevol altre ciutat per a la celebració de les Olimpíades ; és l'Estat en el qual s'han de celebrar el qui ha d'assenyalar la ciutat on s'han de fer els Jocs Olímpics.

Els Jocs Olímpics s'han reproduït fa pocs anys i la Guerra, com tots sabem, els va estroncar. S'han instituït amb un ritme i, no tinguem por, que no hi haurà lluita, que no hi haurà disputa,

una hora o altra tocarà a Barcelona, més tard o més d'hora, per a la seva celebració.

Catalunya té un sentit esportiu enorme. Jo no sé si les VV. SS. obliden les magnes competicions esportives en les quals el poble de Catalunya ha brillat, com he dit abans, en primer terme. Aquí hi ha tres companys que han estat a París, tres companys que en nom de la Generalitat han anat a França, i ells poden parlar-nos de com han estat rebuts pel poble francès i les distincions que han rebut del Govern de França.

¿Aquests conflictes internacionals a què al·ludeix la V. S. ens incumbeixen a nosaltres? No, l'Estat espanyol hi coopera, dóna una subvenció, i França i altres països també la donen. ¿Pot portar això un conflicte internacional? De cap manera. Si així fos, el Govern francès i el de Madrid haurien donat la subvenció. I, per altra banda, a mi em sembla que faríem el ridícul si en una cosa organitzada per nosaltres, que ha de donar glòria i vida a Barcelona, ens haguéssim de refiar de subvencions d'altres països i no de l'esforç propi. Si així féssim, per a mi fóra una vergonya, i jo fóra el primer en aixecar la veu en aquest Comitè d'honor en què immerescudament figuro, per a dir rotundament : «La Setmana de l'Esport i del Folklore no s'ha de fer més, perquè cal que nosaltres l'organitzem amb les nostres pròpies forces, encara que ens ajudin els que han de venir, però mai, no podem fer-la exclusivament amb el que ens puguin venir de subvenció d'altres països.» I aquesta és, al men entendre, la vertadera teoria patriòtica, la teoria de no voler viure més que del nostre propi esforç.

Cal tenir en compte que en el terreny de l'esport tenim una prova, la prova automobilística Penya Rhin, coneguda internacionalment, i en ella hi prenen part els més famosos asos del motorisme, i tenim una Volta Ciclista a Catalunya en la qual prenen part prestigiosos asos estrangers, i tenim també molt arrelat l'esport de la natació, com ho demostra el fet que periòdicament es celebren matxs d'equips representatius de Catalunya, en competició amb equips estrangers, i unes vegades guanyem i altres perdem, que això, en definitiva, és l'esport. Catalunya té un sentit esportiu enorme, hem dit, i comprèn i sent la significació tan humana i tan adient de l'esport que no pregunta mai qui són ni d'on vénen els que competeixen en aquestes lluites esportives, que per aquest sol fet ja han d'ésser-nos simpàtiques als ulls de tots. En aquesta Setmana de l'Esport i el Folklore s'ha convidat a tot el món, a totes les races, i vindran tots els que vulguin, i, en canvi — i això sí que no pot plaure'ns — malgrat de la consideració internacional oficial dels Jocs de Berlín, hi han races que s'han vist privades de prendre-hi part. Això és anti-esportiu, i en nom de l'esport, jo aixeco la meua modesta veu per a protestar d'aquest fet, perquè en el terreny de l'esport no es poden admetre diferències racials, sinó que totes les races i tots els pobles s'han de donar la mà i lluitar sense rancúnies, sense envejes i sense odis. Tots podem recordar aquell aforisme dels grecs que diu : que els homes que practiquen la cultura física, els homes d'esport, en definitiva, es fan forts

i tenen el coneixement més clar. I res més. (*Molt bé!, Molt bé!, en els escons de la Majoria i de la Minoria Socialista.*)

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Senyors Diputats : Els últims hauran d'ésser els primers en aquest cas, com en l'Evangeli, i així, contaré en primer terme al senyor Soler i Bru. El senyor Soler i Bru ha aprofitat el fer veure que entenia malament les meves paraules — perquè he de creure que ho ha fet veure i que les havia entès prou bé —, per entonar una oda molt ben feta a l'esport català. Jo subscric el que la V. S. ha dit ; però li pregaria a la V. S., també, que reconeguéssim que no he dit cap paraula que pogués molestar ni semblar molesta per l'esport català. El que he dit quan parlava de la molta gent que vindria aquí, em referia a la molta gent que vindria en el sentit d'espectador, no en el sentit esportiu, que no ho sabia, i a més em guardaré molt d'entrar en detalls d'organització d'aquestes festes. Subscric, enterament, totes les lloances que el senyor Soler i Bru i altres senyors Diputats vulguin fer de l'esport català. Jo encara que no tinc la costum d'assistir a aquestes festes, les segueixo de lluny, simpatitzo amb elles, i les encoratjo, i també vaig sentir aquesta sensibilitat a què feia referència el senyor Soler i Bru en aquells temps oprobiosos de la Dictadura perquè no hi havia altra vàlvula d'escapada dels nostres vapors patriòtics que aquestes manifestacions esportives, i encara que no fos més que com a record d'aquells dies, ho hauríem de recordar bé.

Desitjo fer constar, per consegüent, que no he dit cap paraula en contra de l'esport i subscric totes les lloances a favor de l'esport català i, en general de tot l'esport, fins al punt de què les primeres paraules que he pronunciat en la intervenció anterior han estat un reconeixement de l'esport com a signe de fraternitat i solidaritat humanes.

Ara bé ; en quan als altres senyors Diputats que han impugnat el que jo havia dit, jo no he de contestar l'un i l'altre, perquè l'un ha contestat a l'altre. Hi ha una diferència tan cabdal entre el que ha dit el senyor Fontbernà i el que ha dit el senyor Fronjosà, que el senyor Fronjosà ha contestat el senyor Fontbernà. El senyor Fontbernà s'ha esforçat en fer-nos creure que no era una competència, que no era una Olimpíada, que era simplement unes festes d'esport i folklore, i el senyor Fronjosà ens ha fet veure que era tot el contrari, que tenia un matís polític. I per nosaltres està bé. Que es posin d'acord les VV. SS., si els interessa, o sinó, que no s'hi posin, que per a nosaltres és igual. El que diem és que el senyor Fronjosà ha contestat terminantment al senyor Fontbernà el que nosaltres li hauríem pogut dir. Ara bé : tenia raó l'un o tenia raó l'altre ? És igual ; els vots de l'un i de l'altre es confondran en la votació, que crec que per les VV. SS. és l'únic que té importància. Però jo crec — i no és que em sàpiga greu donar la raó a un adversari com el senyor Fronjosà, quan sincerament

creiem que devem fer-ho — que el senyor Fronjosà té raó i que la significació d'aquests actes és la que ell li ha donat, i no la que amb una habilitat parlamentària ha volgut donar-los el senyor Fontbernà. I la prova és que jo pregunto al senyor Fontbernà si la Comissió està disposada a acceptar una esmena que s'ha redactat, en la qual es diu que on es parla d'Olimpíada Popular es parlarà només de Festes dels Jocs i Esports.

El Sr. FONTBERNAT : Li contestaré a la vostra senyoria.

El Sr. FRONJOSA : Què té que veure això ?

El Sr. DURAN I VENTOSA : Es parla d'Olimpíada ; és el Govern el que parla d'Olimpíada ; se'n parla en el Projecte de Llei i en el dictamen que ara s'ha d'aprovar...

El Sr. SOLER I BRU : Es pot dir, es pot dir !

El Sr. DURAN I VENTOSA : No és que a mi em preocupi molt que s'hagi de dir d'una manera o d'una altra, perquè jo no discuteixo si s'ha de dir «dona» o «femella». És igual ; aquí es tracta d'una Olimpíada, es tracta d'una competència, i en aquest sentit jo he fet totes aquestes manifestacions, perquè crec que una competència en aquestes circumstàncies no fa cap favor a Catalunya ni a l'esport català. Es tracta que l'acte aquest que fa la Generalitat de Catalunya, per mitjà dels seus òrgans representatius, el Govern per una banda i el Parlament per l'altra, és un acte de competència als Jocs Olímpics de Berlín, es digui d'una manera o d'una altra. Aquesta és la realitat, i vosaltres carregueu amb la responsabilitat. Si creieu que és un títol de glòria el fer-ho — potser sí, ja ho veurem — feu-ho ; però la història és la que ho ha de judicar en definitiva.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.*)

Aquí s'ha parlat de dues o tres coses que aquestes sí — i sento haver de molestar el senyor Conseller de Finances — que interessa remarcar-les, i són la contribució del Govern de la República francesa amb 600,000 francs i el Govern de la República espanyola amb 250,000 ptes., i realment nosaltres no hi quedem massa bé amb l'aportació de 100,000 ptes.

El Sr. SOLER I BRU : És que ells han de pagar els viatges dels seus atletes, mentre que nosaltres no n'hem de pagar cap.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Però de totes maneres, jo no n'he de fer retret al senyor Conseller de Finances, i faré solament una observació. Jo desitjaria que el senyor Conseller de Finances no es veiés en el cas dolorós d'haver de proposar d'ací uns quants mesos l'aprovació d'un altre suplement de crèdit. Això és el que jo desitjaria, que amb aquestes pessetes haguéssim acabat, perquè sentiria que dintre d'uns mesos hagués de tornar el nostre volgut amic, el senyor Conseller de Finances, dient : «Oh !, és que ens vàrem equivocar i hem de destinar més pessetes.»

El Sr. CONSELLER de Finances : Això no és cap equivocació !

El Sr. DURAN I VENTOSA : I finalment, de tot el que s'ha manifestat ací, hi ha una cosa que convé aclarir, perquè, per altra part, les posicions respectives són ben clares ; però podria haver-hi una confusió respecte de les manifesta-

cions que he fet jo que aquesta manifestació actual, governamental i parlamentària, pot perjudicar Barcelona perquè s'hi puguin celebrar en ella, en l'esdevenidor, uns Jocs Olímpics. Tant el senyor Fonthernat com el senyor Soler i Bru, diuen: «No; els acords els prendran els Governos...

El Sr. SOLER I BRU: No; qui prendran els acords seran les nacions.

El Sr. DURAN I VENTOSA: ... i com que no hi és representada Espanya no ho podrà demanar.» Això només voldrà dir que aquesta vegada no pot ésser, ultra totes les altres raons, perquè no ho demanarà ningú. No és això?

El Sr. SOLER I BRU: No fem filigranes. Quan arribi aquest cas, poden atorgar l'organització a Barcelona, encara que Espanya no hi assisteixi. Ningú no els en priva.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Tot el contrari del que abans havia manifestat.

El Sr. SOLER I BRU: He dit que no podia ésser defensada la candidatura de Barcelona, perquè Espanya no hi assisteix. Però jo li he aclarit que aquestes festes que se celebraran aquí no perjudicaran per res la nostra possible candidatura. Al contrari, amb motiu d'elles es veurà la nostra organització i això serà un estímul.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Doncs bé, el que he dit és que el rècord de la competència entaulada l'estiu de l'any 1936 contra els Jocs Olímpics internacionals, no en els acords que es prenguin ara pel Comitè internacional, sinó en els acords futurs que es prenguin sobre Olimpíades internacionals, ens perjudicarà.

El Sr. SOLER I BRU: Perdoni la V. S. El títol que es dona a l'Olimpíada d'ací no té res a veure amb els títols que es donen a l'Olimpíada de Berlín. És com si per exemple es digués que la Volta ciclista a Catalunya fes mal a la Volta ciclista a França.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Jo em dec explicar molt malament; però no puc creure que no m'expliqui prou clar perquè no m'entenguin les VV. SS.

El Sr. SOLER I BRU: Jo m'explico que és un argument polític!

El Sr. DURAN I VENTOSA: El fet que un Govern feixista o anti-feixista tingui categoria legal, nosaltres no som un tribunal per judicar això. El que he dit és que el fet d'haver-se entaulat una competència amb els Jocs Olímpics internacionals oficials perjudicarà a Barcelona en les futures decisions per a designar les ciutats que tinguin que celebrar els altres Jocs Olímpics internacionals. Aquesta no és una qüestió reglamentària, sinó de sensibilitat, perquè els Estats que tenen animositat contra el feixisme o contra l'hitlerisme refusen prendre part als Jocs? Hi refusen per una qüestió reglamentària? No, sinó per una qüestió de sensibilitat. Això és precisament el que perjudicarà a Barcelona en l'esdevenidor i no crec que tinguem que discutir-ho més, perquè si no ho creuen així ara les VV. SS. ho veuran confirmat més endavant, quan vinguin aquestes dificultats. Naturalment, això no es produirà en la designació actual, però és que la història dels Jocs Olímpics no queda reduïda a quatre anys. Més endavant, amb les competències i rivalitats que es pre-

sentaran, pesaran en contra de Barcelona aquests actes realitzats per la Generalitat de Catalunya, i això és del que nosaltres ens planyem. Però, com sigui que vosaltres teniu ja el vostre criteri, a més, es tracta d'un projecte presentat pel Govern de la Generalitat i no anireu a votar en contra d'ell, perquè jo tampoc no us convenceria, constant la nostra opinió i la nostra protesta pel dany que amb això creiem que feu a Catalunya i a Barcelona, nosaltres anunciem els nostres vots en contra.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat.

Lectura de Vots particulars al dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei regulant l'Arrendament de finques urbanes

(El senyor Secretari dona lectura als vots particulars següents:)

«AL PARLAMENT

El Diputat que sotasigna té l'honor de formular els següents vots particulars al dictamen de la Llei referent a l'arrendament de finques urbanes.

Vot particular n.º 1

La norma 1.ª de l'art. 1.º es redactarà de la forma següent:

«Els industrials, comerciants o titulars de professions liberals que ocupin locals en arrendament on exercixin llurs negocis habituals des de cinc o més anys i als quals llogaters no els siguin aplicables les excepcions de l'art. 2.ª del Decret del 29 de desembre del 1931, tenen dret a subarrendar el local que tenen arrendat posant-ho notarialment o judicialment en coneixement de l'arrendador sempre que el subarrendament vagi acompanyat del traspàs en document públic, del negoci que hi exercixin. El subarrendatari quedarà afecte als deures resultants del contracte d'arrendament i no tindrà altres drets que els que resultin d'ell.

Els rebuts del llogater s'estendran a nom de l'arrendatari traspasant i del subarrendatari, per bé que s'hauran de presentar directament a aquest. Si aquest no fa efectiu el rebut a la seva presentació, l'arrendador el requerirà notarialment — anant les despeses notariales a càrrec dels llogaters — per tal que pagui, i no fent-ho dintre de les quaranta-vuit hores, quedarà expedida l'acció solidària contra arrendatari i subarrendatari, tant pel que es refereix al preu de l'arrendament com a l'acció del desahuci.»

Vot particular n.º 2

Al final del 1.º paràgraf de la norma 3.ª de l'article 1.º s'hi addicionarà el següent:

«A no ésser que mitjançant una major indemnització convinguda, l'arrendatari renunciï a aquest dret de preferència.»

Vot particular n.º 3

La norma 4.ª de l'art. 1.^r es redactarà com segueix :

"Quarta. — En els arrendaments de finques urbanes solament podran constituir-se les següents fiances pecuniàries :

a) Per assegurar el pagament del preu de l'arrendament fins a l'import màxim d'un trimestre.

b) Per assegurar qualsevol contribució, impost o arbitri de càrrec de l'arrendatari de què, per disposicions legals, sigui responsable solidàriament o subsidiària l'arrendador, fins a l'import màxim de dos trimestres.

c) Per assegurar la quantitat que expressament i taxativa s'hagués convingut en el contracte per a tornar les coses al seu primer estat, si l'arrendatari hagués estat autoritzat per a fer obres en el local arrendat.

En tots els casos les fiances s'hauran d'ingressar, precisament, en la Caixa de Dipòsits i Consignacions de la Generalitat de Catalunya. És nul tot pacte contrari a la present ordenació, i la seva infracció comportarà una multa del doble al quíntuple de la quantitat import de la fiança, la qual multa haurà de pagar l'arrendador a requeriment del Departament de Finances de la Generalitat, en el termini que se li fixi, i sota comminació d'apremi.

El Conseller de Finances dictarà les disposicions adients per a regular la forma de constitució de les fiances ; l'interès que hagin de devengar les quantitats per tal concepte ingressades en l'esmentada Caixa, l'import del qual quedarà a cada venciment a disposició de l'arrendatari, la manera de fer efectives les multes i la forma de lliurar-se oportunament les fiances a qui correspongui sense despeses de cap mena."

Vot particular n.º 4

La norma 52 de l'art. 1.^r dirà únicament el següent :

"La competència judicial serà l'assenyalada en l'art. 14 del repetit Decret del 29 de desembre del 1931."

Palau del Parlament, 17 de juliol del 1936. —
Raimond d'Abadal.»

ORDRE DEL DIA**per a la sessió de dimarts**

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'estudi d'un procediment de suspensió del procediment administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.
3. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei regulant l'arrendament de finques urbanes.
4. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei concedint una pensió vitalícia al doctor César Comes.
5. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei d'habilitació d'un suplement de crèdit.
6. Votació definitiva del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de la barriada de Sant Antoni, del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent.

(S'aixeca la sessió a dos quarts de vuit de la vetlla.)